

Tillægsbevilling, saaledes at de ville blive tilbagebetalt, dersom de ikke bevilges". Det, som for mig er det Afgjørende at faae Dplysning om; er, fra hvilken Side man ser Sagen. Hvis man nemlig vil sige, at det er en Restgjæld, vi have til Cnevoldsmagten, og saa ere vi færdige, naar dette og lignende Tilfælde ere forbi, kan jeg meget godt stemme derved og finder det fuldstændig i sin Orden. Derfor sigtede mine Bemærkninger netop paa dette Tilfælde. Det er jo bekjendt, at den finantzielle A.B.C. under Cnevoldsmagten rettede sig efter det eneældige Valgprog: Staten er mig og Statskassen er min Kasse, men naar man kommer fra Cnevoldsmagten over til den friere konstitutionelle Forsatning, drager man Grænse mellem Kongehusets private Kasse og Statens eller Befolkningens. Altsaa siger jeg, at dersom dette skulde være den sidste Restgjæld til Cnevoldsmagten, kan jeg være med dertil; men vi have faaet lidt Mere at vide under denne Forhandling, end hvad der staar i Udvalgsbetænkningen, idet den ærede Ordfører, saavidt det var mig muligt at opfatte ham, sagde, at disse Udgifter vare kun en Del af Omkostningerne, nemlig de Udgifter, som vare gjorte udenfor Huset, havde Hensyn til Foranstaltninger udenfor Huset. Altsaa, disse Bisættelsesomkostninger dele sig i to Dele, dels de, der ere medgaaede til Foranstaltninger indenfor Huset, og dels de, der ere afholdte til Foranstaltninger udenfor Huset, hvilke sidste man mener skulle paalægges Statskassen. Med denne Motivering stiller det sig anderledes for mig, og derved faar jeg tillige et Fingereg til Bevarelsen af en anden Del af mit Spørgsmaal, nemlig hvorvidt de hidtil fulgte Regler skulle anvendes for Fremtiden. Det er netop dette Spørgsmaal, der nu kommer op. Er det et Statsformaal, som fremmes derved, er det i Statens, i Folkets Interesse, at der udfoldes en stor Prag, der er meget kostbar ved den Leilighed? Er det Tilfældet, saa er det naturligvis i sin Orden, men jeg tillader mig at betvivle det; jeg tror ikke, at det stemmer med de Grundsætninger, der bør gjøres gjældende under den frie Forsatning, at saadanne Udgifter bæres af Folket, at der udfoldes en stor Glands, at Folket blændes, og at Folket selv skal betale Omkostningerne ved den Glands, hvorved det blændes. Saaledes staar Sagen for mig; jeg favner tilstrækkelig Dplysning, om Udgiften skal begrændses paa den først omtalte Maade eller paa den sidst omtalte. Smidlerid kan jeg jo meget godt uden Hensyn dertil stemme efter min egen Motivering, og jeg skal ved denne Leilighed gjerne forholde mig passiv, fordi det forekommer mig, at det vilde være ganske smukt ligeoverfor Nesterne fra Cnevoldstiden, især naar vi erindre, paa hvilken smukt Maade Overgangen fra Cnevoldsmagten til den friere Forsatning skete her, at bevilge disse Udgifter saaledes, at de ikke paalægges vedkommende Vo. Disse Udtalelser har jeg ikke kunnet undlade

at fremkomme med ved denne Leilighed, fordi jeg tror, at det ogsaa kan have sin Nytte for Fremtiden.

Leth: Hvad der har bevæget mig til at tage Ordet i dette Dieblift, er kun en enkelt Ytring af den ærede Ordfører for Mindretallet (Thomsen). Hvad den ærede Ordfører for Mindretallet ellers har sagt, skal jeg for Diebliftet lade ligge. Det vil være den ærede Ordfører for Flertallets (Tauber) Sag ialtfald først at udtale sig derom. Den Ytring, til hvilken jeg sigter, og som den ærede Ordfører for Mindretallet allerede brugte ved dette Lovforslags 1ste Behandling, lød dengang, ifølge Tidenden Sp. 1026, saaledes: „at, dersom der var et Flertal her i Salen, som havde Formodning om, at der var stet et Grundlovsbrud fra Regjeringens Side — saaledes udtrykte det ærede Medlem sig — er det dels — nemlig dette Flertals — ligefremme Pligt at faae dette Spørgsmaal afgjort ad den eneste Veie, ad hvilken det kan afgjøres, nemlig gjenneim Rigsretten". Den samme Paastand fremkom idag fra det ærede Medlem fra Helsingørs (Thomsen) Side, men tør ikke sige ganske med de samme Ord, men ialtfald med Ord, som udtrykte ganske den samme Mening. Jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem henter sin Begrundelse til at fremsætte en saadan Paastand, og man maa da ogsaa lægge Mærke til, at denne Paastand fra hans Side hidtil idetmindste — forsaavidt jeg har hørt — har faaet fuldstændig Begrundelse. Som bekjendt, indeholder Grundlovens § 14 den Bestemmelse, at Ministrene kunne af Kongen eller Folkethinget tiltales for deres Embedssjælfelse; men jeg tror ikke, det er muligt hverken at læse Udtrykket „kunne" eller i det Hele taget at læse Paragrafens Ord i den Betydning, at deri skulde indeholdes en saadan Pligt, som det ærede Medlem fra Helsingør har villet forudsætte. Og dertil kommer jo endnu en Ting. Som bekjendt, er det ikke nok at have Domstole, men der ufordres tillige, for at man skal kunne benytte disse Domstole, at de have en Lov at dømme efter; thi Domstole, som ikke have en Lov at dømme efter, ere endnu ikke istand til at udføre deres Funktion paa den Maade, som Grundloven har forudsat. Som bekjendt, hedder det i Grundlovens § 73: „Dommerne have i deres Kald alene at rette sig efter Loven". Men naar der nu ingen Lov er, som Dommerne i dette Tilfælde kunne rette sig efter, maa man — det tror jeg — indrømme, at det bliver saameget mere betænkeligt, for Tiden idetmindste, at henvende sig til denne Domstol. Jeg vil jo ikke behøve at gjøre opmærksom paa, at det endog i Grundlovens § 12 udtrykkelig er forudsat og foreskrevet, at Ministrenes Ansvarlighed skal bestemmes nærmere ved Lov, en Lov altsaa, som Domstolene skulle have til deres Benyttelse i den Art Sager. At denne Lov ikke senere er udkommen, vil jeg ikke behøve at erindre det høie Thing om, og jeg vil